

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 4417211410
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4417211410.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: H. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/XX, XXX XX Š., zastúpeného Mgr. Csaba Bodnár, advokát, so sídlom Továrenská 1, 943 03 Štúrovo, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti úverových zmlúv, o určenie, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov, o určenie neplatnosti rozhodcovských zmlúv a o určenie neplatnosti dohôd o poskytovaní služieb, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 6Csp/84/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2019 sp. zn. 25Co/82/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2019 sp. zn. 25Co/82/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. januára 2018, č. k. 6Csp/84/2017-114 žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej stranami dňa 26.03.2015 a o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej stranami dňa 26.03.2015 zamietol. Určil, že spotrebiteľské úvery poskytnuté žalobcovi na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX uzavreté stranami dňa 26.03.2015 sú bezúročné a bez poplatkov. Určil, že rozhodcovské zmluvy č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX uzavreté stranami dňa 26.03.2015 sú neplatné. Určil, že dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX uzavreté stranami dňa 26.03.2015 sú neplatné. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, § 34, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 písm. a), b) a k), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 1 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

1.1. Zistil, že zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX uzavreté stranami 26.03.2015

neobsahujú zákonom predpísané náležitosti. Absentuje v nich doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Konštatoval, že uvedené údaje sú uvedené len v oznámeniach o schválení spotrebiteľského úveru. Oznámenia o schválení spotrebiteľského úveru nepovažoval za súčasť zmlúv o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že išlo o jednostranný právny úkon žalovaného adresovaný žalobcovi, s ktorým žalobca nevyjadril súhlas. Zmluvy o úvere považoval za uzavreté len v rozsahu uvedenom v bode 5 s výnimkou ustanovenia o poplatku za poskytnutie úveru, pričom údaje v bode 6 (údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere) nepovažoval za dohodnuté, keďže išlo o oznámenie žalovaného k údajom uvedených v bode 5 uvedenej zmluvy. Konštatoval, že záväzok platiť poplatok za poskytnutie úveru v sume 150 eur bol obsiahnutý aj v bode 5 návrhu zmluvy a toto ustanovenie zmluvy s poukazom na § 53 ods. 4 písm. t) považoval za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, a preto za neplatnú. Na základe uvedeného došiel k záveru, že úvery poskytnuté na základe zmlúv o úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX uzavretých stranami 26.03.2015 sú bez úrokov a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.

1.2. K obsahu predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere a k postupu pri ich uzatváraní uviedol, že ide o formulárové zmluvy žalovaného, ktoré boli predložené s vyplneným bodom 5 a s údajmi o účastníkoch zmluvného vzťahu žalobcovi, ktorý tieto ako navrhovateľ právneho úkonu podpísal dňa 22.03.2015 a žalovaný ako druhý účastník zmluvného vzťahu tieto zmluvy podpísal dňa 26.03.2015 a zároveň oznámil jednostranne oznámeniami zo dňa 26.03.2015, že schvaľuje úver, ktorý mal byť poskytnutý žalobcovi. Zistil, že oznámenia obsahujú takmer všetky náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vrátane výšky mesačnej splátky úveru, istinu, úroky, splatnosť splátok, prvú a poslednú splátku, RPMN. Nedošlo však k ich akceptácii, preto ich nemožno považovať za súčasť zmluvy. Ani v oznámeniach však nie je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Uvedený postup žalovaného považoval za neštandardný, keďže pri ňom nie je zrejmé, kto je navrhovateľom právneho úkonu - spotrebiteľskej zmluvy a kto je ten, komu je tento návrh určený. Z uvedeného dôvodu s poukazom na § 52 ods. 2 vykladal predmetné právne úkony v prospech žalobcu ako spotrebiteľa.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. júna 2019 sp. zn. 25Co/82/2018 rozhodol o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej stranami dňa 26.03.2015 je bezúročný a bez poplatkov zmenil tak, že v tejto časti žalobu zamietol (prvý výrok); rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej stranami dňa 26.03.2015 je bezúročný a bez poplatkov zmenil tak, že v tejto časti žalobu zamietol (druhý výrok) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (tretí výrok).

2.1. Po zopakovanom dokazovaní odvolací súd došiel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, v napadnutej časti, v ktorej určil, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú bezúročné a bez poplatkov, je nesprávne. Nestotožnil sa so záverom, podľa ktorého zmluva neobsahuje náležitosti stanovené zákonom, konkrétne dobu trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odvolací súd vyslovil názor, že predmetné zmluvy o úvere boli uzavreté v rozsahu bodu 6, v ktorom sú údaje o schválenom úvere, pričom žalobca svojim podpisom na konci listiny, uvedený obsah zmluvy akceptoval. Tým došlo k platnému uzavretiu oboch predmetných zmlúv o úvere. Navyše podľa čl. 14 zmluvy boli jej neoddeliteľnou súčasťou zmluvné dojednania, ktoré v bode 2.2. ukladajú veriteľovi povinnosť odoslať dlžníkovi oznámenie o schválení úveru a jeho náležitosti a jeden rovnopis zmluvy. Údaje v oznámení týkajúce sa náležitosti zmluvy boli totožné s údajmi uvedenými v bode 6 zmluvy.

2.2. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého predmetné zmluvy o úvere neobsahovali náležitosť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Obsahom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nebolo rozdeliť splátku na tri samostatné splátky. Odvolací súd vyslovil názor, že eurokonformnému výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. zodpovedá výklad v tom zmysle, že spojenie „výška, počet a termíny

splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné vnímať tak, že sa tým myslí splátka obsahujúca istinu, úroky a poplatky, pri ktorej má byť uvedená výška, dátum, alebo iný dostatočne určitý termín splatnosti splátky, a ich počet. Akýkoľvek iný výklad tohto ustanovenia by bol v priamom rozpore so smernicou 2008/48/ES. Navyše s účinnosťou od 01.05.2018 došlo k novelizácii zákona č. 129/2010 Z. z. tak, že ustanovenie § 9 ods. 2 upravujúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pôvodne v písm. k), sa nahrádza slovami „frekvencia splátok“, čím legislatíva reagovala na stav, podľa ktorého niektoré súdy vykladali predmetnú vnútroštátnu úpravu nesúladne so smernicou 2008/48/ES.

2.3. Odvolací súd sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluvy neobsahovali dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. V bode 6 každej zmluvy je uvedený počet splátok a výška mesačnej splátky. Z tohto vyplýva logický záver, že každá z predmetných zmlúv v časti týkajúcej sa spotrebiteľského úveru mala trvať rovnaký počet mesiacov, ako bol dohodnutý počet splátok. Pričom konečná splatnosť úveru bolo totožná so splatnosťou poslednej splátky uvedenej v oznámení veriteľa o schválení úveru.

2.4. Nakoniec sa odvolací súd nestotožnil, ani so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého ustanovenie zmluvy, ktoré stanovilo záväzok žalobcu zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru v sume 150 eur je podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Výslovil, že poplatok za poskytnutie úveru nemožno považovať za plnenie za službu, ktorej poskytnutie nesleduje záujmy spotrebiteľa podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka. Navyše poplatok bol žalobcovi známy pri uzavretí oboch zmlúv, bol uvedený v žiadosti/zmluve medzi ostatnými údajmi týkajúcimi sa úveru, a vzhľadom k výške úveru, nemožno dospieť ani k záveru o neprimeranej výške poplatku za poskytnutie úveru.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Porušenie jeho práva na spravodlivý proces videl v postupe súdu, ktorý sa vôbec nezaoberal otázkou, či oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo doručené žalobcovi, a to napriek tomu, že na tomto oznámení založil záver o uzavretí úverových zmlúv. Dovolateľ zdôraznil, že viackrát v priebehu konania namieta doručenie tohto dokumentu. V súdnom spise sa nenachádza žiadna listina, resp. informácia o tom, kedy a ako došlo k doručeniu tohto oznámenia žalobcovi. Odvolací súd sa touto námietkou nezaoberal ani v odôvodnení napadnutého rozsudku.

4. Žalovaný navrhol, aby dovolanie najvyšší súd ako neprípustné odmietol a priznal náhradu trov dovolacieho konania. Skonštatoval, že dovolateľ namieta skutkové otázky, ktoré nepredstavujú dovolací dôvod.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi na vykonanie dôkazov strán, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie. Otázka doručenia oznámenia o schválení úverov takouto významnou otázkou je.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a) CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci

sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

11. V danom prípade žalobca namietal vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi túto procesnú vadu a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) najvyšší súd ustálil, že podľa názoru dovolateľa, k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces došlo postupom odvolacieho súdu vo viacerých smeroch. V prvom rade žalobca poukazoval na fakt, že krajský súd sa nezaoberal otázkou, či oznámenie veriteľa o schválení úveru mu bolo doručené, a to napriek tomu, že na tomto oznámení založil záver o uzavretí úverových zmlúv. Dovolateľ zdôraznil, že viackrát v priebehu konania namietal doručenie tohto dokumentu. V súdnom spise sa nenachádza žiadna listina, resp. informácia o tom, kedy a ako došlo k doručeniu tohto oznámenia žalobcovi. V odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie je ani zmienka o tejto námietke. Dovolateľ tiež namietal, že napriek tomu, že rozporoval doručenie tejto listiny, žalovaný neprodukoval žiaden dôkaz na preukázanie opaku.

18. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia (v bode 13.1) uviedol: „Podľa názoru odvolacieho súdu predmetné zmluvy o úvere boli uzavreté v rozsahu bodu 6, v ktorom sú údaje o schválenom úvere, pričom žalobca svojím podpisom na konci listiny, uvedený obsah zmluvy akceptoval. Tým došlo k platnému uzavretiu oboch predmetných zmlúv o úvere. Navyše podľa čl. 14 zmluvy boli jej neoddeliteľnou súčasťou zmluvné dojednania, ktoré v bode 2.2. ukladajú veriteľovi povinnosť odoslať dlžníkovi oznámenie o schválení úveru a jeho náležitosti a jeden rovnopis zmluvy. Údaje v oznámení týkajúce sa náležitosti zmluvy boli totožné s údajmi uvedenými v bode 6 zmluvy.“

19. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd na žalobcom uplatnenú námietku týkajúcu sa doručenia oznámenia o schválení úveru (č. l. 65 „...oznámenie bolo doručené iba právnenému zástupcovi, a to začiatkom roku 2017...“) a s ňou spojenú odvolaciu argumentáciu (č. l. 178 p.v. „...opätovne uvádzame, že predmetné oznámenie bolo doručené iba právnenému zástupcovi žalobcu, a to začiatkom

roku 2017, potom ako začala vzájomná komunikácia...) korektným spôsobom nereagoval. V odôvodnení konštatoval, že k uzavretiu zmlúv došlo, pričom zdôraznil povinnosť veriteľa odoslať dlžníkovi oznámenie o schválení úveru, jeho náležitosti a jedného rovnopisu zmluvy. Neuvedol, ako sa vysporiadal so splnením tejto veriteľovej povinnosti ani aký vplyv by eventuálne jej nesplnenie malo na platnosť zmlúv. Potreba vysvetlenia myšlienkového postupu odvolacieho súdu je naliehavá aj z hľadiska vedomosti žalobcu v pozícii dlžníka predovšetkým o výške schváleného úveru a s tým súvisiacich náležitosti.

20. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke väd konania namietaných dovolateľom má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobcu dôvodné podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Z dôvodu uplatnenia princípu hospodárnosti (článok 17 Základných princípov CSP) dáva dovolací súd do pozornosti, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to rovnosť zbraní v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

22. Dovolací súd uvádza, že samotná skutočnosť, či strana konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jej povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej - ktorej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. V prejednávanej veci to potom znamená, že žalobca nemal povinnosť preukázať neexistenciu skutočnosti - nedoručenie mu oznámenia o schválení úveru, ale naopak preukázanie doručenia oznámenia bolo povinnosťou žalovaného už aj s ohľadom na čl. 14 zmluvy a bod 2.2. zmluvných dojednaní.

23. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že došlo k porušeniu práva žalobcu (dovolateľa) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok